

Sygn. akt I C 60/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2017 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...) S. A. w Ł.

przeciwko J. H.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 60/17

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w Ł., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. H. o zapłatę kwoty 320,59 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że strona pozwana w dniu 11 września 2013 roku dokonała nabycia pojazdu mechanicznego objętego ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych we wskazanym przez polisę nr (...) zakresie. pozwana nie wypowiedziała umowy ubezpieczenia w terminie 30 dni od nabycia pojazdu, w związku z czym przejął prawa i obowiązki wynikające z umowy, zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Roszczenie na kwotę 250,00 złotych zawartej na okres od dnia 25 maja 2013 roku do dnia 24 maja 2014 roku, której termin płatności wyznaczony był na dzień 24 listopada 2013 roku (niezapłacona kwota składki ubezpieczeniowej 250,00 złotych, kwota odsetek od niezapłaconej kwoty składki ubezpieczeniowej 70,59 złotych. Powód wezwał pozwaną w dniu 17 kwietnia 2015 roku do jednorazowej wpłaty niezapłaconych rat składki ubezpieczeniowej.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, postanowieniem z dnia 13 stycznia 2017 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e 2071549/16, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – J. H., prawidłowo wezwana na termin rozprawy w dniu 28 kwietnia 2017 roku, nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana – J. H. w dniu 11 września 2013 roku nabyła pojazd mechaniczny marki R. (...), który w chwili zakupu objęty był ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych we wskazanym w polisie nr (...) zakresie, tj. od dnia 25 maja 2013 roku do dnia 24 maja 2014 roku.

Wysokość składki wynosiła 588,00 złotych, a jej płatność została rozłożona na dwie raty. Termin płatności pierwszej raty w wysokości 327,00 złotych ustalono na dzień 29 maja 2013 roku, natomiast drugiej raty w wysokości 261,00 złotych na dzień 24 listopada 2013 roku.

bezsporne, nadto dowód: polisa nr (...) k. 18 – 19.

Pozwana nie uiściła składki w wysokości 250,00 złotych, której termin płatności wyznaczony był na dzień 24 listopada 2013 roku.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenia z umowy ubezpieczenia, której pozwana nie wypowiedziała w terminie 30 dni od nabycia pojazdu.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana – J. H. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia

sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył polisę nr (...) z dnia 22 maja 2013 roku oraz wniosek o przystąpienie do programu lojalnościowego, umowę sprzedaży z dnia 11 września 2013 roku, wypowiedzenie umowy ubezpieczenia i umowę sprzedaży samochodu z dnia 5 maja 2014 roku.

Podkreślić jednak należy, że za wyjątkiem polisy, są to jedynie kserokopie w/w dokumentów, a zatem Sąd nie miał możliwości ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych kserokopii.

Zgodnie bowiem z treścią art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Z przepisu tego wynika, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność a contrario mocy takiej nie ma kserokopia niepoświadczona za zgodność z oryginałem, a tym samym nie może stanowić podstawy do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Z przedłożonej natomiast polisy z dnia 22 maja 2013 roku wynika, że została ona zawarta na okres od dnia 25 maja 2013 roku do dnia 24 maja 2014 roku oraz wysokość należnej składki w kwocie 588,00 złotych, której płatność została rozłożona na dwie raty, a mianowicie pierwsza rata w wysokości 327,00 złotych, płatna przelewem do dnia 29 maja 2013 roku oraz druga rata w wysokości 261,00 złotych płatna do dnia 24 listopada 2013 roku.

Niewątpliwym natomiast jest, że powód dochodził kwoty 250,00 złotych tytułem nieuiszczonej składki. Dlatego też Sąd powziął wątpliwości co do wysokości dochodzonej kwoty, tym bardziej, że z akt sprawy nie wynika aby powód dokonał rekalkulacji składki.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego w zakresie niewypowiedzenia przez pozwaną umowy ubezpieczenia w terminie 30 dni od dnia nabycia pojazdu.

Zgodnie bowiem z treścią art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. stanowiącego, iż zawarcie następnej umowy nie następuje, pomimo braku powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy lub w przypadku cofnięcia zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych albo w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, ogłoszenia lub zarządzenia likwidacji zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub umorzenia postępowania upadłościowego, w przypadku, o którym mowa w art. 98 ust. 2.

Z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że pozwana J. H. nabyła samochód osobowy marki R. (...) od E. P. i w okresie wskazanym w powyższym przepisie, a więc do dnia 23 maja 2014 roku nie wypowiedziała przedmiotowej umowy.

Ponadto w myśl art. 31 ust. 1 cytowanej ustawy, w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. Przepisów art. 28 nie stosuje się.

Podkreślić przy tym należy, że przepis art. 31 jest przepisem szczególnym w stosunku do treści art. 28 ust. 1 ustawy i reguluje sytuację prawną zbywcy i nabywcy auta w przypadku zbycia pojazdu w trakcie obowiązywania umowy ubezpieczenia OC. Jednoznacznie wskazuje on, iż w takiej sytuacji umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, a przepisów art. 28 nie stosuje się.

Zatem, skoro przedstawiony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza okoliczności wskazanych w pozwie, w szczególności w zakresie wysokości nieuiszczonej przez pozwaną składki, albowiem wysokość składki wskazana w uzasadnieniu pozwu oraz w polisie różni się, to brak było podstaw do uwzględnienia roszczenia powoda.

Dlatego też Sąd oddalił powództwo w całości.